

Panium - Bilang Labinsiyam

Ang mga Dakila: Antiochus, Constantine, at ang Huling Pangulo

Jeff Pippenger

2026-03-01

Ang susi sa matuwid na paghahati sa mga talatang sampu hanggang labing-anim ng Daniel kabanata labing-isa ay nasusumpungan sa mga batayang propetikong aplikasyon na ginamit mahigit tatlung taon na ang nakalilipas, noong 1996, nang mailathala ang magasin na *The Time of the End*. Pagkaraan ng tatlung taon, inihayag ng Panginoon na may isa pang propetikong mensahe na dapat ipormalisa, gaya ng napormalisa ang mensaheng Milerita noong 1831. Sa kasaysayang omega ng tatlung taong ito, ang mensaheng ipapormalisa ay kinakatawan bilang isang pagtutuwid sa naunang mensahe hinggil sa Islam, na kinakatawan ni Josiah Litch, at gayundin bilang isang tinuwid na mensahe tungkol sa saradong pinto, na kinakatawan ni Samuel Snow, na siyang sagisag ng talinghaga ng sampung dalaga. Isang mensahe hinggil sa Islam, na sinasamahan ng babala tungkol sa sunud-sunod na pagsasara ng mga pintuan ng probasyon habang tinatapos ni Cristo ang Kanyang gawaing paghatol, ay ipangangaral. Ang mensahe ay dalawahang-aspekto, na taglay ang panloob at panlabas na linya, na siya namang kumakatawan sa unang dalawang hakbang ng tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok na laging nagaganap kapag inaalisan ng selyo ang isang propesiya, gaya ng kapahayagan ni Jesucristo noong Disyembre 31, 2023.

Ang magasin na "*The Time of the End*" ay naglalaman ng pangunahing pangkalahatang-ideya ng kinabukasan para sa Amerika, gaya ng kinakatawan sa huling anim na talata ng Daniel 11 na inalisan ng tatak sa panahon ng wakas noong 1989. Ang magasin ay nasa talaang pampubliko sa loob ng tatlung taon at walang nakakita na ang isang pangunahing tema nito ay ang relihiyosong pakikibaka sa pagitan ng komunismo at ng mga iglesya sa ilalim ng impluwensiya ng Katolisismo, lalo na sa Ukraina. Ang relihiyosong labang iyon mula noong 1989 ang nagpapaliwanag ng konteksto ng panrelihiyong pagbagsak ni Putin, na kinakatawan nina Ptolemy at Uzziah sa paghihimagsik na kapwa nilang ipinamalas sa templo sa Jerusalem. Ang templo sa Jerusalem ay templo ni Uzziah, hindi templo ni Ptolemy. Kapwa nilalapastangan nina Putin at Zelenskyy ang iisang templo sa dalawang magkaibang paraan; ang isa bilang isang Ehipsiyo at ang isa bilang isang Hudyo.

Ang simbahang nakikipaglaban sa hari ng timog noong 1989 ay ang Simbahang Katolika. At bakit hindi? Ang ateismo ng Pransiya ang nagdulot ng nakamamatay na sugat sa hari ng hilaga noong 1798, kaya bakit hindi gaganti ang Papado laban sa malawig na pag-uusig ng ateismo sa Simbahang Katolika, lalo na sa Ukraine? Higit na mahalaga, ang malinaw na patotoong ito tungkol sa Ukraine ay nagmula sa isang publikasyon noong 1996 na nagsisipi sa mga sekular na historyador hinggil sa kasaysayan ng 1989. Ngayong inaalisan na ng Panginoon ang selyo sa nakatagong kasaysayan ng talatang apatnapu, itinuro Niya ang tunggalian sa pagitan ng dalawang simbahang ortodokso upang magbigay ng propetikong at makasaysayang konteksto ng labanan sa

Raphia at ng mga naging bunga nito, at Kaniya nang isinama ang mga kinakailangang pananaw sa magasin na The Time of the End na inilathala tatlumpung taon na ang nakalilipas.

Ang pagbagsak ni Napoleon ay kaayon ng unti-unting pagbagsak nina Lenin, Stalin, at ng sistema ng Unyong Sobyet. Nang inilipat ng propetikong kahariang timog ang kabisera nito sa Rusya, nagkaroon ng dalawang malalaking rebolusyon noong 1917. Ang una ay ang tinatawag na Rebolusyong Ruso, nang mapatalsik ang Tsar, at sa gayunding taon ay sumunod ang Rebolusyong Bolshevik, na humantong sa digmaang sibil mula 1917 hanggang 1922. Noong 1922, itinatag ang Unyong Sobyet.

Ang pasimula ng Rusya bilang espirituwal na hari sa timog ay kumatawan sa isang rebolusyong may dalawang yugto na humantong sa digmaang sibil, at pagkatapos ay sa pagbuo ng isang konpederasyon ng mga bansa. Ang pagbagsak ng Unyong Sobyet ay may dalawang yugto rin, na nagsimula sa pagbagsak ng Pader ng Berlin noong Nobyembre 9, 1989, na siya namang humantong sa paglusaw ng Unyong Sobyet noong Disyembre 31, 1991. Si Vladimir Lenin, ang unang pinunong Ruso, ang naging tipo ni Vladimir Putin, ang huling pinuno ng Rusya, ang hari sa timog.

Ang pangalang Vladimir ay nangangahulugang “isang dakilang pinuno,” at ang pangalang Putin ay nangangahulugang “ang landas.” Ang pangalang Lenin ay nangangahulugang “isang dakilang ilog,” ngunit pinili ni Vladimir Lenin ang pangalang Lenin upang ikubli ang kaniyang tunay na pangalan, na Vladimir Ilyich Ulyanov. Ang Ilyich ay nangangahulugang “anak ni Elias,” at ang Ulyanov ay nangangahulugang “kabataang anak ni Elias.”

Ang dakilang pinunong Ruso sa landas, sa kasaysayang kinakatawan ng labanan sa Raphia noong 217 BK, ay isinagisag ng unang pinuno ng Rusya, na, bilang Vladimir Lenin, ay ang dakilang pinuno ng makapangyarihang ilog, subalit itinago ang kaniyang pangalan. Ang pangalan ay isang sagisag ng karakter, at ang pagtagong iyon ni Vladimir sa kaniyang dalawang pangalan ay kumakatawan sa isang karakter na pumili ng isang dakilang ilog ng pampulitikang kaisipan, kaysa sa isang karakter na kinakatawan ni Elijah, na ang ibig sabihin ay "Ang Diyos ay si Jehova." Ang ugat ng ateismo ay ang pagtangi sa Diyos, at ang ateismo ay isang pangunahing katangian ng hari sa timog. Ang ikalawa at ikatlong pangalang ibinigay kay Lenin ay nagbibigay-diin kay Elijah at sa kaniyang anak, at ang wakas ng Rusya bilang hari sa timog ay kinakatawan ni Ptolemy IV, na nagtagumpay sa labanan sa Raphia, ngunit nang bumalik si Antiochus noong 200 BK sa labanan sa Panium, ang limang-taong-gulang na anak ni Ptolemy ang noo'y namumuno. Ang dalawang orihinal na pangalan ni Lenin ay tumutukoy kay Elijah at sa kaniyang anak, at umaayon kina Ptolemy at sa kaniyang anak. Si Elijah at ang mensahe sa kaniyang mga anak ay nagaganap sa mga huling araw, bago lamang ang “dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon;” na siya ring kinalalagyan ng mga labanan sa Raphia at Panium.

Narito, susuguin ko sa inyo si Elias na propeta bago sumapit ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon: At kaniyang ibabaling ang puso ng mga ama tungo sa mga anak, at ang puso ng mga anak tungo sa kanilang mga ama, baka ako'y dumating at hampasin ang lupain ng sumpa. Malakias 4:5, 6.

Ang patotoo nina Uzziah at Ptolemy ay nagtutugma sa talatang labing-isa ng Daniel kabanata labing-isa, at si Uzziah ay nabuhay pa nang labing-isang taon matapos ang kaniyang paghihimagsik at pagkakaroon ng ketong; samantalang si Ptolemy ay nagharing kabuuang labimpitong taon, na siya ring bilang ng mga taon sa pagitan ng mga labanan ng talatang labing-isa at ng talatang labinlima. Ang 250-taong hula na nagsimula noong 457 BC ay nagtapos noong 207 BC, sa gitna ng dalawang labanan na iyon; sampung taon pagkaraan ng Raphia at pito bago ang Panium. Nagsimula ang paghahari ni Ptolemy IV noong 221 BC, at siya’y namatay noong 204 BC, kaya’t ang labimpitong taon ni Ptolemy ay hindi iisang guhit ng panahon gaya ng labimpitong taon mula sa Raphia hanggang sa Panium. Hindi rin iyon ang gayunding labimpitong taon na kinakatawan ng pagwawakas ng 250-taong hula na nagsimula kay Nero noong 64 at nagtapos noong 313. Mula 313 hanggang sa unang batas sa Linggo noong 321 ay walong taon, at makalipas ang siyam na taon, noong 330, hinati ni Constantine ang kaharian sa silangan at kanluran.

Sa napakalapit na hinaharap, si Putin at ang Rusya ay tatalunin ang Ukraina, at ang mga yapak nina Ptolemy at Uzziah ay magsisimulang maulit sa kasaysayang kinakatawan ng talatang labindalawa. Itinutukoy ng dalawang biblikal na saksi na ang pangwakas na krisis para kay Putin ay isang krisis sa pagitan ng Simbahan at Estado. Ang kanilang paghihimagsik ay nahayag sa templo sa Jerusalem, kaya’t kinikilala ang templo at relihiyon ni Uzziah bilang punto ng propetikong sanggunian.

Si Zelenskyy, na ang kahulugan ay “luntian,” ay ang tau-tauhan ng mga globalistang burukrata ng Unyong Europeo at ng Mga Nagkakaisang Bansa, na ang kanilang globalistang adyenda ay angkop na kinakatawan ng luntiang kilusang politikal na sumasamba kay Inang Lupa. Makatwiran na dating artista si Zelenskyy, sapagkat siya ay malinaw na kasangkapan ng ibang mga kapangyarihan, at ang kahulugan ng kaniyang pangalan na “luntian” ay tumutukoy sa pilosopiyang politikal na gumagabay sa kaniyang mga galaw sa tablero ng ahedres ng kasaysayan ng sangkatauhan. Malapit na ang checkmate para kay Zelenskyy.

Sa pangwakas na kasaysayang ito, ang paghihimagsik nina Uzziah at Ptolemy ay muling magaganap, ngunit si Ptolemy (Putin) ay namatay apat na taon bago ang labanan sa Panium, at ang huling pinuno ng hari ng timog ay kinakatawan ng isang limang taong gulang na bata na pinamamahalaan ng sunud-sunod na mga rehenteng tiwali at walang-kakayahan.

Si Ptolemy V ay humigit-kumulang lima hanggang anim na taong gulang lamang nang siya ay naluklok sa trono noong 204 BC (pagkaraan ng misteryosong pagkamatay ng kaniyang ama), at ang kahariang Ptolemaiko ay naparalisa ng sunod-sunod na pamamahala ng mga rehenteng walang kakayahan o tiwali sa panahon ng kaniyang paghahari. Ang unang pamamahala ng rehente ay mula 204–202 BC, matapos ipaglahim ang pagkamatay ni Ptolemy IV at paslangin ang ina ni Ptolemy V na si Arsinoe III. Ang mga paborito sa hukuman na sina Sosibius, isang matagal nang ministro sa ilalim ni Ptolemy IV, at si Agathocles, kapatid ng kalaguyo ni Ptolemy IV na si Agathoclea, ay ipinahayag ang kanilang mga sarili bilang mga rehente. Pinalsipika o iniharap nila ang isang testamento na nagtatalaga sa kanila bilang mga tagapangalaga, ipinagkatiwala ang batang hari sa pangangalaga ni Agathoclea at ng kaniyang pamilya, at nilipol ang mga posibleng katunggali. Si Sosibius ang humawak sa malaking bahagi ng unang yugto ng pamamahala.

Nagkaroon ng pagbabago bandang 202 BK, nang si Agathocles ay naging nangingibabaw na rehente, ngunit lubhang kinamumuhian dahil sa kalaswaan at masamang pamamahala. Isang pag-aalsang bayan sa Alexandria ang humantong sa kaniyang malupit na pagpatay nang walang paglilitis ng isang nagkakagulong karamihan, na may pagsang-ayon ng batang hari sa pangalan lamang. Ang sumunod na mga rehente ay sina Tlepolemus, ang gobernador ng Pelusium, at pagkatapos ay si Aristomenes. Pagsapit ng labanan sa Panium noong 200 BK, ang kaharian ay nasa ilalim ng ganitong nagpapalitang hanay ng mga rehente at mga tagapayo sa hukuman.

Sa labanan sa Panium, ang mga puwersang Ptolemaiko ay pinamunuan sa larangan ni Heneral Scopas ng Aetolia, isang upahang heneral na itinalaga sa ilalim ng rehensiya, at hindi ni Ptolemy V mismo. Ang batang hari ay walang tunay na kapangyarihan sa pamamahala; ang mga pasiya, ang estratehiyang militar, at ang pangkalahatang kahinaan ng kaharian ay nag-ugat sa pagkaparalisa ng mga rehente, sa mga pag-aalsa sa loob (gaya ng mga pag-aalsang katutubong Ehipsiyo), at sa mga intriga sa hukuman. Ang kawalang-tatag na ito ang nagbigay-daan kay Antiochus III na Dakila upang tuluyang magapi si Scopas sa Panium at masakop ang Coele-Syria, kabilang ang Judea, na tuluyang inagaw mula sa pamamahalang Ptolemaiko.

Tinalalakay ng mga mananalaysay ang posibilidad na ang pagkamatay ni Ptolemy IV ay dulot ng pagkalason, na bahagi rin ng historikal na spekulasyon hinggil kina Vladimir Lenin at Joseph Stalin, gayundin hinggil sa reyna ng timog na si Cleopatra. Nangibabaw si Putin sa Digmaan sa Ukraina, subalit saka nagsimula ang kanyang pagbagsak dahil sa kanyang pagnanais na muling ipatupad ang ugnayang mapang-kontrol na dating umiiral sa pagitan ng Unyong Sobyet at ng Simbahan sa Ukraina, na, nang alisin noong 1989, ay naging sagisag ng tagumpay ng hari ng hilaga laban sa hari ng timog.

Ang Ukraina ang duyan ng Silangang Eslabikong Ortodoksiya. Ang pagbibinyag kay Vladimir na Dakila ay naganap noong 988 sa Kyiv. Nang maglaon, inangkin ng Moscow ang titulong "Ikatlong Roma" pagkaraan ng pagbagsak ng Constantinople, at inilugar nito ang sarili bilang lehitimong tagapagmana at espirituwal na tagapangalaga ng lahat ng lupain ng Rusya, kabilang ang Ukraina bilang "kanonikal na teritoryo" nito.

Ang Patriarkado ng Moskow ay palaging itinuturing ang Ukraina bilang espirituwal na di-maihihiwalay sa Rusya, na may moto na "Isang bayan, isang pananampalataya," isang katagang paulit-ulit na ginamit mismo ni Putin. Ang Ukraina, lalo na mula noong 2014/2022, ay patuloy na tinitingnan ang pangangasiwa ng Moskow bilang kolonyal at imperyal na pamamayani sa halip na tunay na espirituwal na pagiging ina. Sa kalagayan noong Pebrero 2026, may dalawang nagkakatanggaling Ortodoksong istruktura. Ang isa ay ang Ortodoksong Simbahan ng Ukraina, na mula pa noong 2019 ay naging malaya mula sa Ekumenikong Patriarka Bartholomew ng Konstantinopla. Sa Kyiv, itinuturing ang Ortodoksong Simbahan ng Ukraina bilang ang tunay na pambansang simbahan.

Mag-ingat ang mambabasa: ang Orthodox Church of Ukraine ay ibang simbahan kaysa sa Ukrainian Orthodox Church. Ang Ukrainian Orthodox Church ay nakaugnay sa Simbahang Ortodokso ng Rusya, at dahil dito, patuloy itong inaatake ni Zelenskyy. Tinututulan ng Vatican ang

mga pag-atake ni Zelenskyy na kasalukuyan nang nagaganap, ngunit ang paghihimagsik ni Putin na nasa ikalabindalawang talata ay susunod sa kaniyang tagumpay sa Raphia, at nasa hinaharap pa.

Ang Iglesyang Ortodokso ng Ukrayna ay historikal na nakaugnay sa katawang panrelihiyon sa Moscow. Pagkaraan ng pananalakay noong 2022, idineklara ng Iglesyang Ortodokso ng Ukrayna ang ganap na awtonomiya noong Mayo 2022, subalit paulit-ulit na iginigiit ng mga imbestigasyon ng estado ng Ukrayna (DESS) na nananatili itong kanonikal at ligal na kaakibat sa Moscow. Ipinasa ng Ukrayna ang isang batas noong Agosto 2024 (nilagdaan ni Zelenskyy) na nagbabawal sa anumang katawang panrelihiyon na nakaugnay sa Iglesyang Ortodokso ng Rusya (ang “estadong agresor”). Inatasan ang Iglesyang Ortodokso ng Ukrayna na lubusang putulin ang mga ugnayan nito o humarap sa ipinag-utos ng hukuman na pagbuwag sa Metropolis nito sa Kyiv. Pagsapit ng huling bahagi ng 2025 at unang bahagi ng 2026, nagpapatuloy ang mga pagsalakay, ang paglilipat ng mga parokya sa Iglesyang Ortodokso ng Ukrayna (higit sa 1,300 mula 2022), mga kaso sa hukuman, at mga babala mula sa mga eksperto ng UN hinggil sa mga pangamba sa kalayaan sa relihiyon ukol sa Iglesyang Ortodokso ng Ukrayna.

Hayagang tinutulan ng Vaticano ang anumang sapolitang paglusaw ng Simbahang Ortodokso ng Ukrayna. Ipinapalabas ito ng Rusya at ni Putin bilang lantad na pag-uusig sa kanonikong Ortodoksiya, at ginawa nilang tahasang kahilingan sa anumang usapang pangkapayapaan ang pangangalaga sa mga "Simbahang Ortodokso ng Rusya." Ang propagandang Ruso ay palagiang inuugnay ang Simbahang Ortodokso ng Ukrayna at ang mga pag-atake ng estado ng Ukrayna laban dito bilang "Nazism" at bilang bahagi ng kanilang katwirang "denazification."

Si Putin ay mapangahas na “papasok sa templo” at aangkinin ang ganap na kapangyarihang espirituwal sa Ortodoksiya ng Ukraina, sa tangkang muling isailalim ang buong estruktura ng Simbahang Ukraina sa Moscow, at hihiling ng pagkilala bilang lehitimong pinunong espirituwal ng daigdig ng Ortodoksiyang Ruso.

Ito ang tiyak na kaparis ng pagpasok ni Ptolemy sa Kabanal-banalang Dako, samantalang si Uzias ay si Zelenskyy na nagnanais magsunog ng insenso. Ang paghihimagsik ni Ptolemy ay nasa Kabanal-banalang Dako at ang kay Uzias ay nasa Banal na Dako. Isang hari sa timog, pinalakas-loob ng tagumpay ng “borderline,” na nagwawakas sa kapangyarihang kinatawan ng Nazismo, at pagkatapos ay lumalampas sa dakong nauukol lamang sa saklaw ng relihiyon. Pagkatapos ay darating, ayon sa pagtatadhana ng Diyos, ang isang biglaang pagpapakumbaba, at mawawala si Putin sa tanawin (gaya ng pagkamatay ni Ptolemy IV noong 204 BK). Pagkaraan ng vacuum ng kapangyarihan ng isang “weak-successors phase,” babalik ang hari sa hilaga na may higit na puwersa at mananaig sa makabagong labanan sa Panium sa talatang 15.

Labimpito

Ang labimpitong taon ay lumilitaw nang tatlong beses sa kasaysayan kung saan ang mga labanan sa Raphia at Panium ay nagsasanib, linya sa linya. Ang labimpitong taon mula sa Edikto ng Milan—kung kailan ang silanganin at kanluraning mga trono ng imperyo ay pinagbuklod sa pamamagitan ng pag-aasawa—hanggang sa ang kaharian ay nahati at nahiwalay noong 330. Ang pasimula at wakas ng nasabing labimpitong taon ay mga palatandaan ng dalawa pang magkaugnay

na mga kapanahunang propetiko. Mula kay Nero noong taóng 64 ay nabakas ang isang panahon ng pag-uusig na nagwakas sa kasaysayan ni Constantino ang Dakila. Ang paglipat mula sa panahon ng pag-uusig ni Nero tungo sa kompromisong kinakatawan ni Constantino ay tumutukoy sa paglipat mula sa iglesia sa Esmirna tungo sa iglesia sa Pergamo. Ang 313 at ang Edikto ng Milan ay tumutukoy sa wakas ng iglesia sa Esmirna, at ang wakas ng labimpitong-taóng panahon ay ang taóng 330, na siyang katuparan ng tatlong-daang-at-animnapung-taóng propesiya ng Daniel 11:24.

Papasok siya nang mapayapa maging sa pinakamatabang mga dako ng lalawigan; at gagawin niya ang hindi nagawa ng kaniyang mga magulang, ni ng mga magulang ng kaniyang mga magulang; ipamamahagi niya sa kanila ang dambong, ang samsam, at ang mga kayamanan: oo, at magbabalak siya ng kaniyang mga pakana laban sa mga katibayan, hanggang sa isang panahon. Daniel 11:24.

Ang labimpitong taon mula sa taong 313 at sa Edikto ng Milan ay nagsisimula sa isang katuparan ng propesiya at nagwawakas sa katuparan ng isa pang propesiya. Ang unang katuparan ng propesiya, na siyang tumatakda sa pasimula, ay tumutukoy sa paglipat mula sa Iglesia ng Smyrna tungo sa Iglesia ng Pergamo; at ang propesiyang nagtatakda ng wakas ng mga labimpitong taong iyon ay tumutukoy sa pagkakahati ng Roma sa Silanganing at Kanluraning Roma. Ang labimpitong taon ay natutukoy sa pamamagitan ng kasaysayang propetiko, hindi sa pamamagitan ng anumang tiyak na proklamasyon hinggil sa labimpitong taon. Ang alpha ng pagkakabahagi ng ikalawang iglesia mula sa ikatlong iglesia ay tumugma sa pagkakahati ng imperyo sa Silangan at Kanluran sa katuparan ng propesiyang pangpanahon na 360 taon. Itinatag ng dalawang propesiyang iyon ang isang panahong labimpitong taon, at kailangang itatag ito bilang isang lehitimong propetikong panahon batay sa patotoo ng dalawa o tatlo; kung ang labimpito ay isang balidong propetikong simbolo.

Ang mga saksi na yaon ay umiiral sa isa pang 250-taong yugto na nagsimula noong 457 BC. Sa petsang iyon nagsimula ang propesiya ng 2,300 taon ng Daniel 8:14. Ang 457 BC ay isang panimulang puntong propetiko, at isang itinatag na palatandaang propetiko. Kung palalawigin ito ng 250 taon pasulong, darating ka sa 207 BC, na sumasaklaw sa kasaysayan sa pagitan ng mga labanan sa Raphia at Panium. Ang labanan sa Raphia at ang labanan sa Panium ay hindi maihihiwalay, sapagkat kapwa nilahukan ni Antiochus ang Dakila. Mula sa labanan sa Raphia noong 217 BC hanggang sa labanan sa Panium noong 200 BC ay labimpitong taon. Tinutukoy ng propesiya ng 2,300 taon ang isang pagbabago ng dispensasyon sa pasimula, nang ang ikatlong dekretong nagpanumbalik sa pambansang soberanya ng Juda, at sa katapusan ay nagkaroon ng pagbabago ng dispensasyon nang si Cristo ay lumipat mula sa Dakong Banal patungo sa Kabanal-banalang Dako. Ang 207 BC ay kumakatawan sa pagbabago ng dispensasyon mula sa pamumunong Ehipsiyo sa Hudea tungo sa dispensasyong Seleucid ng pamamahala sa maluwalhating lupain. Ang dispensasyon ng pamamahalang Seleucid sa maluwalhating lupain ay nagbunga ng paghihimagsik ng mga Makabeo noong 167 BC.

Ang 250-taong panahon ni Nero ay nagwawakas sa kasaysayan ni Constantino ang Dakila, at ang 250 taon na nagtatapos sa pagitan ng dalawang labanan ay ang kasaysayan ni Antioco ang Dakila. Sa labanan sa Raphia, tinalo ni Ptolomeo IV si Antioco ang Dakila at naghari si Ptolomeo sa loob

ng labimpitong taon. Ang dalawang 250-taong panahon ay kapwa naglalaman ng isang natatanging labimpitong-taong yugto. Kapwa nagwawakas sa kasaysayan ng isang pinunong kilala bilang ang Dakila. Ang dalawang 250-taong panahon ay nagsisimula sa isang itinatag na palatandaang propetiko, at kapwa nagwawakas sa isang itinatag na palatandaang propetiko.

Nagsimula ang Estados Unidos noong Hulyo 4, 1776, at ang 250 taon pagkaraan ay tumutumbas sa Hulyo 4, 2026, kung kailan si Donald Trump, na kilala bilang ang naghahangad na gawing “dakila” ang Amerika, ay ipagdiriwang ang 250 taong iyon. Ang 2026, tulad ng panahong 250 taon mula 457 BK, ay nagtatapos sa kalagitnaan ng kasaysayan ng mga modernong labanan ng Raphia at Panium, na kilala bilang Digmaan sa Ukraina at Ikatlong Digmaang Pandaigdig. Ang paghahari ng isang hari sa timog, ang panahon ng unang batas sa Linggo, at ang panahon mula sa labanan ng Raphia hanggang Panium ay nagbibigay ng tatlong panahong tig-labimpitong taon na pawang magkakaugnay sa iisang kasaysayang propetiko. Tatlong 250-taong panahon ay sabay-sabay na dumarating sa mga kaparehong kasaysayang propetiko. Itinatag ng tatlong panahong tig-250 taon ang tatlong linya ng katotohanang propetiko na may kasaysayang kaugnay kay Donald Trump, na kinakatawan bilang alinman kay Constantino ang Dakila o kay Antiochus ang Dakila.

Ang tatlong linya na tig-250 taon ay nagbibigay ng tatlong magkakaiba ngunit magkakatugmang mga paglalarawan ng mga huling araw. Ang linya ni Nero ang tumutukoy sa labimpitong taong kasaysayan ng kompromiso na ganap na nagpapahayag ng mga propetikong katangian ng pagkakabuo ng larawan ng hayop.

Malinaw na ipinakita sa akin ng Panginoon na ang larawan ng hayop ay mabubuo bago magsara ang panahon ng probasyon; sapagkat ito ang magiging dakilang pagsubok para sa bayan ng Diyos, na sa pamamagitan nito ay pagpapasyahan ang kanilang walang hanggang kahihinatnan. Ang iyong paninindigan ay isang samu’t saring pagsasalungatan, kaya iilan lamang ang malililang.

Sa Apocalipsis 13 ay maliwanag na inilalahad ang paksang ito; [Apocalipsis 13:11-17, sinipi].

Ito ang pagsubok na dapat pagdaanan ng bayan ng Diyos bago sila matatakan. Lahat ng nagpatunay ng kanilang katapatan sa Diyos sa pamamagitan ng pag-iingat sa Kanyang kautusan, at tumangging tumanggap ng huwad na sabat, ay mabibilang sa ilalim ng watawat ng Panginoong Diyos na Jehova, at tatanggap ng tatak ng Diyos na buhay. Yaong mga magsusuko ng katotohanang makalangit ang pinagmulan at tatanggap ng sabat ng Linggo ay tatanggap ng tanda ng hayop. Manuscript Releases, tomo 15, 15.

Ang larawan ng hayop ay ang pagsasanib ng simbahan at ng estado, kung saan ang simbahan ang may kontrol sa ugnayang ito. Ang kompromiso ni Constantino sa pagtatangkang pag-isahin ang paganismo at ang Kristiyanismo ay ang klasikong halimbawa ng kompromiso ng mga huling araw.

Sa mga kilusang kasalukuyang nagaganap sa Estados Unidos upang matiyak ang pagtangkilik ng estado sa mga institusyon at kaugalian ng iglesya, ang mga Protestante ay sumusunod sa yapak ng mga papista. Higit pa rito, binubuksan nila ang pinto upang muling mabawi ng kapapahan sa Protestanteng Amerika ang pangingibabaw na nawala nito sa Lumang Daigdig. At ang lalong nagbibigay-kahalagahan sa kilusang ito ay ang katotohanang ang pangunahing

layunin ay ang pagpapatupad ng pagpangingilin ng Linggo—isang kaugalian na nagmula sa Roma, at inaangkin nito bilang tanda ng kaniyang awtoridad. Ito ang diwa ng kapapahan—ang diwa ng pagkakaayon sa makamundong mga kaugalian, ang pagpaparangal sa mga tradisyong makatao higit sa mga utos ng Diyos—na tumatagos sa mga iglesyang Protestante at umaakay sa kanila upang gawin ang gayunding gawaing pagpapadakila sa Linggo na ginawa na ng kapapahan bago pa sila.

“Kung ibig maunawaan ng mambabasa ang mga kaparaanang gagamitin sa dumarating na tunggaliang malapit nang sumiklab, kailangan lamang niyang sundan ang tala ng mga paraang ginamit ng Roma para sa gayunding layunin noong mga nagdaang kapanahunan. Kung ibig niyang malaman kung paano pakikitunguhan ng magkasanib na mga papista at mga Protestante yaong mga tumatanggi sa kanilang mga dogma, masdan niya ang diwang ipinamalas ng Roma laban sa Sabbath at sa mga tagapagtanggol nito.

"Ang mga edikto ng hari, mga pangkalahatang konsilyo, at mga ordinansa ng simbahan na sinusupportahan ng sekular na kapangyarihan ang naging mga hakbang na pinagdaanan ng kapistahang pagano upang makamit ang katayuang marangal nito sa daigdig na Kristiyano. Ang unang pampublikong hakbang na nagpapatupad ng pagpangingilin ng Linggo ay ang batas na ipinag-utos ni Constantino. (A.D. 321) Inaatasan ng ediktong ito ang mga taga-bayan na magpahinga sa 'ang kagalang-galang na araw ng Araw,' ngunit pinahihintulutan ang mga taga-nayon na ipagpatuloy ang kanilang mga gawaing pang-agrikultura. Bagaman sa esensya ay isang batas na pagano, ipinatupad pa rin ito ng emperador matapos ang kanyang pagtanggap sa Kristiyanismo na sa pangalan lamang." *The Great Controversy*, 574.

Ang pagsulong ng kompromiso na humantong sa, at muling hahantong sa, batas ng Linggo ay kinakatawan ng labimpitong-taong panahon mula 313 hanggang 330, na ang unang batas ng Linggo noong 321 ang gitnang punto ng kasaysayan. Sa pasimula ay may pag-iisang-dibdib ng Silangan at Kanluran, at sa wakas ay ang diborsiyo ng Silangan at Kanluran. Ang unang batas ng Linggo ang gitnang palatandaan na kumakatawan sa paghihimagsik, gaya ng ikalabintatlong titik ng alpabetong Hebreo na, kapag inunahan ng unang titik at sinundan ng ikadalawampu't-dalawang titik, na siyang huli sa alpabeto, ay bumubuo sa salitang Hebreo na katotohanan. Ang pag-iisang-dibdib sa pasimula at ang diborsiyo sa wakas ay nagpapakilala sa titik na Alpha na kaayon ng titik na Omega. Ang 250-taong panahon na nagsimula kay Nero ay may lagda ni Cristo, at nagsasalita ito ukol sa isang paksa ng kasalukuyang katotohanan sa mga huling araw.

Ang 250-taóng panahon na nagsisimula noong 457 BK ay nagbibigay-diin sa sining ng pamamahala ng estado na kinakatawan ni Antiochus ang Dakila, yamang siya'y nakapaloob sa labimpitong-taóng yugto mula Raphia hanggang Panium. Nauunawaan natin ito bilang sining ng pamamahala ng estado, sapagkat noong 457 BK nagsimula rin ang 2,300-taóng propesiya. Ang 2,300 taon ay ang panloob na linya ng propesiya na tumutukoy sa gawaing pagtubos ng Diyos, na umaayon sa isang simbolo ng sining ng pamamahala ng iglesya. Di tulad ng 250-taóng panahon na nagsimula kay Nero, ang panahong nagsisimula noong 457 BK ay tumatalakay sa pampolitikong papel ng huling pangulong Amerikano na nagsisikap na gawing dakila ang Amerika at pagkatapos ay ang sanlibutan, habang kaniyang isinasulong ang maling kaisipang Katoliko ng isang gintong panahon ng isang libong taon ng kapayapaan.

Ang dalawang daan at limampung taon ng Estados Unidos, na siyang hayop na mula sa lupa sa Pahayag labintatlo, ay tumutukoy sa pagwawakas ng ikaanim na kaharian sa hulang biblikal, na nagwawakas kung saan ito nagsimula, sa gitna ng digmaan. Ang mga nagtagumpay sa kasaysayan ang nagtatakda ng tala ng kasaysayan na napapanatili. Ang mga Demokrata na globalista, na pinalalakas ng dragon, ay tinitingnan ang kasalukuyang anarkiya bilang isang rebolusyon, at ang mga Republikano na pawang salita at walang gawa ay tinitingnan ang kasalukuyang yugto ng kasaysayan bilang isang digmaang sibil. Ang mga Demokrata ay mga kinatawan ng dragon sa hulang biblikal, at ang mga Republikano ay kinakatawan bilang mga tumalikod na Protestante, o, sa mga salita ni Juan sa Pahayag labing-anim, sila ang bulaang propeta. Ang Estados Unidos ay nagsimula sa isang digmaan ng rebolusyon at magwawakas sa isang digmaan ng rebolusyon. Ang Partidong Republikano ay nagsimula sa isang digmaang sibil at magwawakas sa isang digmaang sibil. Nakikita ng mga Republikano ang digmaang sibil na tinatawag ng mga Demokrata na rebolusyon.

Si Trump, bilang huling pangulong Republikano, ay taglay ang mga propetikong katangian ng unang pangulong Republikano, na lumitaw sa panlabas na kasaysayan ng Digmaang Sibil. Ang panlabas na Digmaang Sibil ni Lincoln ay siya ring panloob na kasaysayan ng propesiya ni Isaias sa kabanata pito, talata walo, na nagtapos noong 1863, mismong taon ng Proklamasyon ng Emansipasyon. Ang pagkakaiba ng dalawang partido ay isang pangunahing at saligang prinsipyong propetiko. Nagsimula ito kina Cain at Abel, na sa panahon ni Cristo ay kinatawan ng mga Saduceo at mga Pariseo, dalawang uri ni Cain na nakatakdang pumaslang sa iisang Abel.

Ang mga Pariseo at mga Saduseo ay kumakatawan sa mga sumang-ayon na ipako sa krus ang kanilang Mesiyas, sa iba't ibang dahilan, ngunit gayunman, nagkaisa pa rin sila. Ipinapahayag ng mga Pariseo na kanilang pinangangalagaan ang Kautusan, ngunit hindi nila ito ginagawa, gaya ng mga Republikano. Ipinapahayag ng mga Pariseo na pinaninindigan nila ang orihinal na banal na Kautusan, ngunit binigyang-kahulugan nila ang Kautusan sa pamamagitan ng sarili nilang mapagkiling na lohika. Ang orihinal na Kautusan para sa mga Pariseo ay ang Saligang-Batas para sa mga Republikano, yaon mismong Saligang-Batas na ipinapahayag nilang sinusuportahan nila, ngunit hindi naman. Itinakwil ng mga Saduseo ang kapangyarihan ng Diyos, at bagaman mas maliit na sekta kaysa sa mga Pariseo, ang mga Saduseo ang may kontrol sa relihiyoso at pampulitikang kaayusan ng Hudea noong panahon ni Cristo. Ang mga Demokrata ay mas maliit na sekta kaysa sa mga Republikano, napakaliit na kailangan nilang mandaya upang manatili sa kapangyarihan, ngunit nananatili nga sila sa kapangyarihan, sapagkat ang kanilang mga katunggali, na ipinapahayag na pinaninindigan nila ang pantay na katarungan para sa lahat, ay walang ginagawa upang ipatupad ang mga simulain ng batas na ipinapahayag nilang kanilang pinaninindigan.

Walang bago sa ilalim ng araw, at ang dalawang partidong politikal sa Estados Unidos ay kasing-bahagi ng tanawing propetiko tulad ng mga Pariseo at Saduceo. Mayroon, siyempre, marami pang ibang mga pagkakatulad sa linyang propetikong ito, ngunit saka mo lamang makikita sina Ptolemy at Uzziah sa wastong liwanag kapag nakita mo ang ugnayang propetiko ng dalawang di-banal na kapangyarihan, na bagaman magkaaway, ay nagkakaisa laban sa kabanalan. Parehong

nagtangkang maghandog sa iisang templo ang dalawang haring mula sa timog, ngunit si Ptolemy, na mula sa Ehipto, ay kumakatawan sa kapangyarihan ng dragon—ang mga Demokrata. Si Uzziah, bilang hari ng Hudea, ay ang pinuno ng maluwalathing lupain, na siyang tumalikod na Protestantismo, o ang huwad na propeta—ang mga Republikano.

Ang ugnayan ng dragon at ng bulaang propeta ay klasikal na kinakatawan sa Bundok Carmel. Sa bundok, si Ahab ay kumakatawan sa dragon at ang mga propeta ni Jezebel ng Baal at Ashtaroth ay kumakatawan sa mga bulaang propeta na tumindig laban kay Elijah. Ang halimaw na si Jezebel ay nananatili pang nasa likod ng tabing sa Samaria. Ang dragon na nagkaisa sa bulaang propeta ay inilarawan din sa pag-iisa ng paganong Roma at ng mga Judio sa krus, gaya rin ng magiging pag-iisa ng mga Demokratiko at mga Republikano sa batas ng Linggo. Ang mga sangkap ng isang nagkakaisang kapangyarihan ay kinakatawan ng mga Demokratiko at mga Republikano sa loob ng Republikanong sungay ng halimaw na mula sa lupa. Ang dalawang di-banal na kapangarihang pampolitika na iyon ay kinakatawan ni Cain, at ang angkan ni Abel ay nagtataglay din ng isang dalawahang paghahati.

Ang linya ni Abel, na, kaugnay sa panlabas na linya ni Cain, ay ang panloob na linya, at kinakatawan ng dalawang uri ng mga birhen. Ang pagsulong ng Protestanteng sungay ng hayop mula sa lupa, na siyang Estados Unidos, ay kinakatawan ng isang serye ng mga pagdadalisay sa relihiyon na nagsimula sa Iglesia sa Sardis noong 1798, nang ang Estados Unidos ay naging ikaanim na kaharian ng propesiya sa Bibliya. Ang Sardis ay isang iglesia na may pangalang nagsasabing ito ay buhay, ngunit ito ay patay. Pagsapit ng 1798, ang mga Protestanteng sekta na humiwalay sa simbahang papal ay muli nang nagbabalik sa Roma. Ang mga Kristiyano ay unang tinawag na Kristiyano sa Antioquia.

Sa Antioquia unang tinawag na mga Kristiyano ang mga alagad. Ibinigay sa kanila ang pangalang ito sapagkat si Cristo ang pangunahing paksa ng kanilang pangangaral, pagtuturo, at pakikipag-usap. Palagian nilang isinasalaysay ang mga pangyayaring naganap noong mga araw ng Kanyang ministeryo sa lupa, nang ang Kanyang mga alagad ay pinagpala ng Kanyang personal na presensya. Walang kapagurang kanilang pinagtutuunan ang Kanyang mga aral at ang Kanyang mga himala ng pagpapagaling. Nanginginig ang mga labi at luhaan ang mga mata, kanilang isinalaysay ang Kanyang pagdurusa sa halamanan, ang Kanyang pagkakanulo, paglilitis, at pagpapatupad ng hatol na kamatayan sa Kanya, ang pagpapahinuhod at kababaang-loob na taglay Niya sa pagtitiis sa mga alipusta at pagpapahirap na ipinataw sa Kanya ng Kanyang mga kaaway, at ang maka-Diyos na habag na ipinamalas Niya sa pananalangin para sa mga umuusig sa Kanya. Ang Kanyang pagkabuhay na mag-uli at pag-akyat sa langit, at ang Kanyang gawain sa langit bilang Tagapamagitan para sa taong nahulog sa kasalanan, ay mga paksang kinalulugdan nilang pagbulay-bulayan. Tunay ngang nararapat na tawagin sila ng mga pagano na mga Kristiyano, yamang ipinangangaral nila si Cristo at inihaharap ang kanilang mga panalangin sa Diyos sa pamamagitan Niya.

Ang Diyos ang nagbigay sa kanila ng pangalang Kristiyano. Ito ay isang maharlikang pangalan, ibinigay sa lahat ng nakikipag-isa kay Cristo. Tungkol sa pangalang ito sumulat si Santiago pagkaraan, “Hindi ba ang mga mayayaman ang nang-aapi sa inyo at kinakaladkad kayo sa harap ng mga hukuman? Hindi ba nila nilalapastangan ang marangal na pangalang

iyon na sa pamamagitan niyon ay tinatawag kayo?” Santiago 2:6, 7. At ipinahayag ni Pedro, “Kung ang sinuman ay magdusa bilang isang Kristiyano, huwag siyang mahiya; kundi luwalhatiin niya ang Diyos dahil dito.” “Kung kayo’y tinutuligsa dahil sa pangalan ni Cristo, mapalad kayo; sapagkat ang Espiritu ng kaluwalhatian at ng Diyos ay sumasainyo.” 1 Pedro 4:16, 14. Mga Gawa ng mga Apostol, 157.

Ang iglesia ng Efeso ay binigyan ng pangalang Kristiyano, na humantong sa pinag-uusig na iglesia ng Esmirna, na sinundan naman ng iglesiang nakipagkompromiso sa kasaysayan ng Pergamo. Nang ang Kapapahan ay naluklok sa trono, isang pagkakahiwalay ang nagpakilala sa tunay na iglesia ng Diyos bilang ang iglesia sa ilang. Ang iglesia ng Roma ay Tiatira. Sa katapusan ng panahon ng ilang na isang libo dalawang daan at animnapung taon, bumangon ang iglesia ng Protestantismo, at mula noon pasulong, ang sungay ng Protestantismo ay kinakatawan ng isang banal na serye ng mga pagsubok at pagdadalisay.

Ang Protestantismo ay nagsimula nang ipinako ni Martin Luther ang kanyang siyamnapu’t limang tesis sa pinto noong 1517, at pagkalipas ng “23” taon noong 1540 ay nagsimula ang Orden ng mga Heswita. Noong 2013, ang ika-95 at panghuling paglalahad ng mga tapyas ni Habakuk ay ipinako sa pinto, at noong Marso 13, 2013, iniluklok ang kauna-unahang Heswitang Papa. Si Martin Luther ay ineskumunika ni Papa Leo sa mismong kasaysayang iyon. Pag-isipan mo...

Noong 1798, ang iglesia ng Sardis ay nag-angking naninindigan sa pangalang “Protestante,” ngunit sa pagbabalik nila sa Roma ay nabigo na silang pangatawanan ang kanilang pangalan. Nang ang Millerite Adventism ay tumanggap ng sulo ng Protestantismo noong 1844, kinatawan nila ang isang saway laban kay Jeroboam, ang unang hari ng Israel, isang bansa na mga kaanak sa dugo ng lipi sa Juda, kung saan inilagay ng Diyos ang Kanyang templo. Nagtatag si Jeroboam ng isang huwad na pamalit, batay sa relihiyong kumakatawan sa dating pagkaalipin ng kanyang bansa. Inulit niya ang saligang paghihimagsik ni Aaron ng pagtatayo ng isang larawan ng isang hayop, kalakip ang lahat ng makahulugang kabuluhan na nauugnay sa salaysay. Ngunit sa kanyang seremonya ng paghahandog, sinaway ng Millerite Adventism ang kanyang kawalang-kahandaang ipagpatuloy na ituong tunay na pagsamba sa santuwaryong kung saan nananahan ang Diyos. Si Jeroboam ay nagnanais na sa Bethel at Dan ituong pagsamba, na kumakatawan sa mga mula sa Sardis noong 1844 na tumangging sumunod kay Cristo papasok sa Kabanal-banalang Dako.

Pinili ng Millerite Adventism na magbalik sa relihiyon ng Roma, at pinanghawakan pa ang mismong mga doktrinal na argumento ng mga kalalantad lamang bilang mga huwad na propeta dahil sa kanilang pagtanggap sa mensahe ni Miller, bilang kanilang mga awtoridad na teolohikal upang bigyang-katwiran ang kanilang pagtanggap sa mensaheng propetiko ng pitong panahon. Ang Millerite Adventism, gaya ng suwail na propeta, ay pumili ng sarili nitong landas, sa halip na sundin ang patnubay ng Diyos. Ang landas na pinipili ng mga mangmang sa lahat ng mga pagsubok at pagdalisay ng mga marurunong at mangmang na dalaga, mula sa Repormasyong Protestante at pasulong sa kasaysayang propetiko, ay ang landas na nagbabalik sa pagsamba sa lupain na mula roon ka pinalaya, at gaya ng wika nila, "lahat ng daan ay patungo sa Roma." Lahat ng daan maliban sa mga daang dating lakaran ni Jeremias.

Ang Repormasyong Protestante ay inilarawan sa pamamagitan ng huwaran ng pagbabalik ni Moises sa Ehipto upang pangunahan ang bayan ng Diyos papasok sa Lupang Pangako. Pagkalabas nila sa lupain ng pagkabihag, ipinasiya ng Diyos na ibigay sa Kanyang hinirang na bayan ang Kanyang kautusan. Sa huwaran ni Moises at ng Repormasyong Protestante, agad na nahayag ang paghihimagsik matapos ang pagpapalaya. Sinubok ng Diyos ang Sardis, isang bayang nag-aangking may pangalang buhay, ngunit patay na pagsapit ng mensahe ni William Miller. Dalawang pagdadalisay ang naganap noong 1844; ang una ay ang pagdadalisay sa iglesya ng Sardis, na nag-aangking sila'y mga Protestante, ngunit napatunayang patay; at pagkatapos ay dinalisay ang mga Millerite sa gayon ding taon, sa katuparan ng talinghaga ng sampung dalaga.

Ang mga Demokrata at mga Republikano ay kumakatawan sa dalawang uring pampolitika na magkakasamang bumubuo sa Republikanong sungay sa Halimaw sa lupa ng Pahayag labing-tatlo. Ang mga matalinong dalaga at ang mga mangmang na dalaga ay dalawang uring panrelihiyon na magkakasamang bumubuo sa Protestanteng sungay sa Halimaw sa lupa. Ang mga matalinong dalaga ay nagtataglay ng unang pangalang ibinigay sa Antioch. Ang mga matalinong dalaga ay mga Kristiyano, ngunit sila rin ay mga taga-Philadelphia na may pangakong pagkakalooban ng isang pangalan.

Ang magtagumpay ay gagawin ko siyang haligi sa templo ng aking Diyos, at hindi na siya lalabas pa; at isusulat ko sa kaniya ang pangalan ng aking Diyos, at ang pangalan ng lungsod ng aking Diyos, na siyang Bagong Jerusalem, na bumababa mula sa langit buhat sa aking Diyos; at isusulat ko sa kaniya ang aking bagong pangalan. Pahayag 3:12.

Ang unang pagkakataon na tinawag ng Diyos ang Kaniyang bayan na Kristiyano ay sa Antioch, at ang kasaysayan kung saan ang kilusang Laodiceano ng isandaan at apatnapu't apat na libo ay nagbabago tungo sa kilusang Filadelfiano ng isandaan at apatnapu't apat na libo ay siya ring kasaysayan ni Antiochus na Dakila, na ipinangalan sa kaniya ang lunsod na Antioch, at na kinakatawan sa katapusan ng isang 250-taong yugto sa pagitan ng mga labanan sa Raphia at Panium.

Ipagpapatuloy natin ang mga ito sa susunod na artikulo.